

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΗΡΥΓΜΑ ΚΥΡΙΑΚΗΣ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ - 14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Αγαπητοί χριστιανοί,

Ένα από τὰ γνωρίσματα τῶν καιρῶν μας εἶναι ἡ διάθεση ὀρισμένων ἀνθρώπων νά μὴν δέχονται τὴν ὑπαρξὴ τοῦ διαβόλου καὶ νά θεωροῦν πῶς τὸ κακό εἶναι ἀπρόσωπο στήν ζωὴ μας. Ὅμως, οὐσιαστικά, μέ τόν τρόπο αὐτό ἀκυρώνουν καὶ τὸ ἔργο τοῦ Ἰησοῦ, πού ἦρθε γιά νά ἀποκαλύψει τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου καὶ νά τόν καταργήσει. Ἡ τακτική αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων καθιστᾷ πιό εὐκόλο τὸ ἔργο τοῦ διαβόλου, ἀφοῦ ἀνενόχλητος κυριεύει τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, τίς ὁδηγεῖ στό σκοτάδι καὶ τὴν λήθη τοῦ Θεοῦ, καί ἔτσι καταντᾷ ὁ ἄνθρωπος ἔρμαιο τῶν παθῶν χωρίς αἴσθησι τῶν πνευματικῶν πραγμάτων.

Ἡ κακία τοῦ διαβόλου καὶ ἡ ἐξουσία του πάνω στοὺς ἀνθρώπους φαίνεται καὶ στήν σημερινή εὐαγγελική περικοπή, ὅπου κάποιος πατέρας ἔφερε τόν υἱό του, πού εἶχε καταληφθῆ ἀπό πνεῦμα ἄλαλο, νά τόν θεραπεύσει ὁ Χριστός· λέγοντας ἀκόμη, ὅτι ὅπου τόν πιάσει, τόν ρίχνει κάτω καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τὰ δόντια καὶ γίνεται ὅλος ξερός.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, θέλοντας νά καταδείξει τὴν κακία καὶ τὴν σφοδρότητα τῆς δαιμονικῆς λαίλαπας, σημειώνει: ὁ διάβολος χρησιμοποιοῖ τὸ ψυχικό πνεῦμα πού ὑπάρχει στόν ἐγκέφαλο τοῦ ἀνθρώπου, πού ὑπάρχει ἐκεῖ ὡς ὄχημα, καὶ ἀπό αὐτό, σάν νά βρίσκεται σέ κάποια ἀκρόπολη, καταδυναστεύει ὅλο τὸ σῶμα. Προκαλεῖ ἀφροῦς καὶ τριγμούς στά δόντια, τὰ ὅποια κτυποῦν μέ σφοδρότητα καὶ σφίγγουν μέ μανία. Καί ὅπως οἱ ἀτμοὶ κινούμενοι ἀπό τὴ θερμότητα τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, καὶ ἰδίως ὅταν αὐτὴ εἶναι πολὺ ὑψηλή, διασκορπίζονται καὶ ἐξατμίζονται ἐντελῶς, ἔτσι καὶ ἡ ὑγρότητα τῶν σπλάχνων τοῦ ἀνθρώπου καταναλώνεται ἀπό τὴν ἐπήρεια τοῦ δαίμονος. Ὅταν δέ αὐτὴ εἶναι σφοδρότερη, ἡ φυσικὴ ὑγρασία τοῦ σώματος δαπανᾶται ἀμέσως καὶ ὁ δαιμονιζόμενος καταξηραίνεται.

Ὅλα αὐτὰ δέν λέγονται γιά νά τρομάξουμε καὶ νά ἀποκτήσουμε φόβο καὶ τρόμο γιά τίς τεχνικές πού χρησιμοποιεῖ ὁ διάβολος, ἀλλὰ γιά νά καταλάβουμε τὴν κακία καὶ τὸ μῖσος του γιά τόν ἄνθρωπο. Νά καταλάβουμε, ἐπίσης, ὅπως φαίνεται καὶ ἀπό τὴν συνέχεια τῆς διήγησης, ὅτι ὁ ἄνθρωπος χρειάζεται πίστη στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ καὶ προσευχή καὶ νηστεία γιά νά μπορέσει νά ἀντιπαραταχθῆ στά ἔργα του.

Όταν ο δαιμονισμένος υιός πλησίασε τόν Χριστό, τό δαιμόνιο τόν συνετάραξε καί ἔπεσε στή γῆ καί κυλιότανε καί ἄφριζε. Στήν ἐρώτηση τοῦ Χριστοῦ, πόσος καιρός εἶναι πού συμβαίνει αὐτό, ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ ἀπάντησε «παιδιόθεν», καί πολλές φορές τόν ἔρριξε στή φωτιά ἀλλά καί στό νερό γιά νά τόν ἐξολοθρεύσει.

Σημειώνει ὁ ἅγιος Γρηγόριος, ὅτι αὐτή τήν ἐρώτηση τήν κάνει ὁ Κύριος ἀπό φιλανθρωπία, γιά νά τόν βοηθήσει νά πιστεύσει καί νά παρακαλέσει μέ πίστη. Διότι, καί στούς μαθητές ἀλλά καί στόν ἴδιο τόν Κύριο, ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ δέν φαίνεται νά παρακαλεῖ γιά τήν θεραπεία ἀλλά ἀπλά ἔφερε τό παιδί του μπροστά τους. Ἡ ἀπιστία τοῦ πατέρα φαίνεται καί ἀπό τήν ἐρώτηση, «ἂν μπορεῖς νά κάνεις κάτι, βοήθησέ μας». Διότι, τό ἂν μπορεῖς, φανερώνει, πώς ὁ ἄλλος δέν ἔχει τήν δυνατότητα. Καί ὁ Κύριος εἶπε τό «εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι». Καί αὐτό τό λέει, ὅχι ἐπειδή ἀγνοεῖ τήν ἀπιστία τοῦ πατέρα, ἀλλά τόν προάγει βαθμιαία στήν πίστη καί συγχρόνως τοῦ δείχνει ὅτι ἡ αἰτία πού οἱ μαθητές Του δέν ἔβγαλαν τό δαιμόνιο, ἦταν ἡ ἀπιστία του. Αποτέλεσμα αὐτό εἶχε νά ὀδηγηθῆ ὁ πατέρας στήν ἐπίγνωση, ὅτι ἡ θεραπεία τοῦ παιδιοῦ του ἐξαρτᾶται ἀπό τήν πίστη του καί μέ δάκρυα νά ὁμολογήσει ταπεινά «πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ».

Ἡ συνέχεια τοῦ διαλόγου μέ τούς μαθητές, ὅταν αὐτοί Τόν ρώτησαν διατί «οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό», ἦταν ἡ ἀπάντηση ἀπό τόν Χριστό, ὅτι «ἐν οὐδενί δύναται ἐξελεθεῖν εἰ μή ἐν προσευχῇ καί νηστεία». Τά μηνύματα πού παίρνει κανεῖς ἀπό τήν ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι πολλά. Κυρίως ὅμως ὅτι μέ τήν νηστεία χαλιναγωγεῖται τό σῶμα καί καταστέλλονται οἱ ἐπαναστάσεις, πού τοῦ προκαλεῖ τό δαιμόνιο τῆς ἀκολασίας, ἐνῶ μέ τήν προσευχή ἀδρανοποιῶνται καί κατευνάζονται οἱ χαραγ-μένες στήν ψυχή τοῦ δαιμονιζομένου ἐμπειρίες καί παραστάσεις καί οἱ λογισμοί, πού ἐρεθίζουν πρὸς τό πάθος.

Εἶναι ἀνάγκη, ἀγαπητοί ἀδελφοί, νά ἐννοήσουμε βαθύτερα ὅτι ὀφείλουμε καί ἐμεῖς μέ νηστεία καί προσευχή νά καθαρίσουμε ἀπό κάθε μολυσμό τήν καρδιά μας. Νά κάνουμε ἔνοικο μέσα μας τήν εἰρήνη, τόν ἁγιασμό, τήν κατανυκτική προσευχή. Καί ἄς ποθήσουμε μέ βέβαιη πίστη τήν θεά αὐτή πού ἔχει προαγγελθῆ γιά τούς «καθαρούς τῇ καρδίᾳ». Ἄς κάνουμε τά πάντα γιά νά γλυτώσουμε ἀπό τήν λήθη τῶν πνευματικῶν πραγμάτων, ἀπό τά νύχια τοῦ δόλιου δράκοντος, γιά νά πετύχουμε τό ἄφθαρτο κάλλος, τόν ἀδαπάνητο πλοῦτο, τήν ἀναλλοίωτη καί ἀπέραντη τρυφή.